

30 november

Je zou natuurlijk op zondag kunnen vieren dat je niet hoeft te werken, en het leven vol overgave kunnen omarmen. Je zou je bucketlist kunnen afwerken door te skydiven in Belize, of door de eerste stappen te zetten van de camino naar Santiago de Compostella. Je kunt uiteraard ook – zoals mijn ouders – met wallen onder je ogen een sterke bak koffie naar binnen werken, energieloos na een week voor groep acht te hebben gestaan, of door het hele land te hebben gecrost om deals te sluiten voor je cybersecuritybedrijf of – zoals ikzelf – onderzoeksvragen opstellen voor je profielwerkstuk over fantoompijn. Mijn vingers staan bewegingloos op het toetsenbord, mijn hoofd zit vol water. Ik schuif mijn moeders mok aan de kant om de geur van haar koffie niet te veel te laten binnenkomen en onderdruk een kokhalsneiging. Adrenaline en Bacardi cola, een giftige cocktail. Ik demp de helderheid van mijn beeldscherm. “Wat is fantoompijn?” typ ik in het lege document. Waarschijnlijk een te simpele hoofdvraag. Ik wis de woorden weer uit. De cursor knippert als een alarmsignaal. Ik staar ernaar. Mijn brein spuugt beelden uit van gisteravond. Afwisselend zie ik Medea, Finn, Boris, Ahmmie en Pim met bivakmutsen op lachen in de camera en duimpjes opsteken voor de Erasmusbrug. Pim steekt zijn middelvinger op voor een beplakt pinautomaat, ik zie mezelf buiten zinnen naar het station rennen, ondanks mijn bevroren

tenen. ‘Een geslaagde missie’ noemde Finn onze posteractie achteraf. We proostten op de Green Rebels met de blikjes Baccardi cola die Medea’s broer voor ons had gehaald.

En nu zit ik dus met een centrifuge in mijn maag en een klopboor onder mijn schedeldak voor mijn laptop. De cursor knipt nog steeds. Ik heb nog drie uur voordat ik bij De Troubadour moet zijn. Daar kan ik andere mensen voorzien van hun broodnodige shot cafeïne. Een zure golf bereikt mijn mond als ik denk aan alle melk die ik zal moeten opschuimen. Zo onopvallend mogelijk loop ik naar de wc. Volledig geluidloos overgeven lukt niet, maar mijn vader zit als ik terugkom nog steeds verdiept in zijn krant, waarvan hij nooit een letter ongelezen laat, zodat hij daarna weer achter zijn computer kan kruipen in zijn thuishok. Je zult maar eens tijd verspillen. Zwijgend geeft hij de gelezen katernen door aan mijn moeder, die ze zonder ernaar te kijken opzij legt. Het is volgens mij al jaren geleden dat we in het weekend iets leuks met z’n drieën deden, dat we de wekker zetten om iets gezamenlijks te beleven, al was het maar gewoon de zon zien opkomen ergens op de Veluwe, op een oud picknickkleed, met een thermoskan thee en afbakbroodjes. Ik open een nieuw Word-bestand, geef het de titel “Bucketlist” en zet “suffe boswandeling met mijn ouders” alvast op één.

Mijn moeder staat op van de keukenbar en maakt een hysterische smoothie met blauwe bessen, mango en ondefinieerbare zaadjes voor me klaar in haar oude joggingbroek. Ik staar wezenloos naar buiten en bedenk hoe ik dat drankje kan weigeren zonder de eerste kater van mijn leven toe te moeten geven. Misschien moet ik maar weer eens de ‘ik-wil-geen-ingevlogen-voedselkaart’ trekken.

De overburen hebben de gordijnen nog dicht. Schuin tegenover ons worden twee buurjongetjes in voetbaltenue haastig op de achterbank gedropt door hun vader. Zijn haren staan alle kanten op en hij geeft een flinke dot gas, die pijn doet aan mijn oren. De dertig-limiet geldt vanochtend even niet voor de familie Schouten. De au-to die ik vanaf de andere kant zie naderen maakt er juist een sport van om onder die slakkenlimiet te blijven. De bestuurder tuurt naar onze gevel, waarschijnlijk op zoek naar ons huisnummer, dat nog steeds schuilgaat achter een ontspoorde vlinderstruik. Mijn vader heeft het zelfs te druk om de hovenier te bellen.

‘Verwacht je bezoek?’ vraag ik.

Mijn vader kijkt op van zijn krant en schudt zijn hoofd.

‘Een groene Jeep,’ zeg ik.

Een man met een hoed en een lange zwarte jas schuifelt onze oprit op. Zijn gezicht en...